

betales som bekendt Undermunderingsgodtgørelsen ved Hjemsendelsen.

Jeg hilser ogsaa den Bestemmelse med Glæde, at de, der forflyttes af tjenstlige Hensyn, for Fremtiden faa Flytningsgodtgørelse. Det er ingen Hemmelighed, at man har maattet forsøge forskellige Veje for undertiden at skaane Folk for Flytningsomkostninger, for Flytning paa Tider, hvor det ikke er ganske praktisk. Forholdet er nemlig, at naar en Mand avancerer f. Eks. fra København til Jylland eller omvendt fra Jylland til København, kunne Flytningsomkostningerne ved dette Avancement være saa store, at de sluge Merindtægten for $1\frac{1}{2}$ eller 2 Aar, efter at han er avanceret, og da Lønningerne ikke ere store i Forvejen, vil enhver let indse, at dette er et forkasteligt System. Det er derfor en Bestemmelse, som kun kan vinde alles Billigelse, og som er naturlig, da det jo ikke er Hensigten at sætte Manden i dybere Gæld, naar han avancerer, end han er i Forvejen.

Der blev udtalt af den sidste ærede Taler, at naar de syge hjemsendtes fra Sygehuset og havde faaet Middagsbespisning paa Sygehuset, havde de ikke noget for Resten af Dagen. Dette er rigtigt, det er den normale Fremgangsmaade. Det er, saa vidt mig bekendt, frivilligt, naar man bliver udkreven for Middag. Men jeg vil sige dertil, at dette Forhold lader sig let ordne administrativt derhen, at der én Gang for alle gives Underafdelingernes fungerende Stabssergenter Ordre til, naar en Mand kommer tilbage fra Sygehuset og straks melder sig til Stabssergenten for at faa sin Mundering udleveret — han maa jo aflevere sine Munderingsgenstande, naar han kommer paa Sygehuset — da samtidig at udlevere ham den Lønning, der maatte være tilbage af den Termin. Hvis det er den sidste Lønningsdag i Terminen, kan det ikke lade sig gøre, med mindre man fastsætter et bestemt Forskud. Paa denne Maade kunde dette Spørgsmaal løses uden Vanskelighed.

Maa jeg med et Par Ord omtale, hvad for øvrigt alt er omtalt af den ærede sidste Taler, Korporalernes Stilling. Af dem have vi to Slags, som ere væsentlig forskelligt stillede. Den ene Del er den, der frivilligt paatager sig Tjeneste som saadanne og altsaa faa Orlovspenge og kunne gaa af, naar de ville. Den anden Del er den, der har knebet med, nemlig dem, der ere udgaaede fra Elevskolen og have Forpligtelse til at tjene et vist Antal Aar, forinden de have Ret til at gaa hjem, hvis

de ikke ville være faste Underofficerer. Den højtærede Minister vil maaske erindre, at da vi havde Premierløjtnanternes og lige-stillede Lønningslovforslag til Behandling for et Aars Tid siden, omtalte jeg netop det Tilfælde, idet jeg den Gang gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at disse Folk, naar de skulde gaa de 4 Aar, vare saaledes stillede, at der, som den sidste ærede Taler udtrykte det, ligefrem var Nødstilstand til Stede, hvis de ikke have Familie her i Byen, som kan hjælpe dem, og det er maaske de færreste af dem, der have det. Ja, selv naar de have Familie, har denne maaske ikke Raad til at hjælpe dem paa det Tidspunkt, og de vare da ganske overordentligt uheldigt stillede. Nu vil denne Nød i alt Fald delvis blive afhjulpen, og det glæder mig, at dette er lykkedes.

Dette er nogle af de Forhold, jeg finder Anledning til at berøre, da jeg som sagt for saa og saa mange Aar tilbage har paapeget dem som en naturlig Løsning. Jeg er derfor glad ved, at det nu er sket.

J. H. Jensen: Det ser ud til, at de to foreliggende Lovforslag ville blive mødte med Velvillie fra alle Sider. Den Velvillie kan jeg fuldt ud slutte mig til. Jeg hører til dem, der have Interesse for, at der gøres noget mere, end der hidtil er gjort for vore Soldater. Jeg er af den Anskuelse, at en Lønningsforhøjelse har sin store Betydning, men en sund og god Forplejning har dog vistnok større Betydning. Da vi i Fjor behandlede Forslaget om Forsøgsforplejning, spurgte jeg derfor den højtærede Forsvarsminister, om det ikke var muligt, at Forsøgsforplejningen kunde gennemføres ved alle Afdelinger. Herpaa fik jeg som Svar et bestemt Nej, idet Ministeren hævdede, at hvor der ikke var Kaserner, men hvor Soldaterne maatte bo rundt omkring i Byen, var det umuligt at gennemføre en saadan Foranstaltning. Jeg forstod ogsaa paa Forhaand, at det vilde have sine praktiske Vanskeligheder at gennemføre dette, men jeg forstaaer ikke bedre, end at de to foreliggende Lovforslag i væsentlig Grad tage Sigte paa saa vidt muligt at faa alle med under Forplejningen, og det glæder mig. Jeg forstaaer § 4 saaledes, at der maa kunne indføres en delvis Forplejning, idet det hedder, at Soldaterne kunne faa Brød og Middagsbespisning eller Middagsbespisning udleveret i tilberedt eller utilberedt Stand. Naar denne Bestemmelse er indført, haaber